

Cupa lui Ștefan

Dimitrie Bolintineanu

Într-o monastire din trecut rămasă,
În domneasca sală se întinde masă.
Misail prezidă ast banchet voios
Și în timpul mesei zice dureros:

- "Ștefan după moarte lăasă moștenire
Arcul său și cupa l-astă monastire.
Cu Cantemireștii leșii au venit
Și prădând locașul, arcul au răpit;

Însă nu răpiră cupa minunată!
Ea trăiește încă, de mirare!... Iată!"
El arată cupa... Toți s-au minunat.
Ea era săpată dintr-un matostat.

Servii varsă-ntr-însa dulce tămâioasă.
Fiecine-nchină pentru o frumoasă.
Când la cel din urmă rândul a venit,
Misail ia cupa și-astfel a vorbit:

- "Unde este timpul cel de vitejie?
Timpul de mari fapte?... Vai! n-o să mai vie?
A căzut Moldova, căci orice români
Se roșesc la gândul a mai fi stăpâni.

Ei îmbracă manta de înțelepciune;
Dar ca să-și ascunză trista slăbiciune.
Dar înțelepciunea fără-a cuteza,
E ca cutezarea fără-a cugeta.

Când vedem sfioasă patria română,
Ne-aducem aminte vorba cea bătrână:
Cel ce e mai aproape de mormântul său
La ideea morții tremură mai rău!

Ștefan nu mai este... Însă o să vie
Alți Ștefani cu viață și cu bărbăție:
Dacă timpul d-astăzi ne apasă greu,
Viitorul este al lui Dumnezeu!

Însă pân' să vie lanțul să ne rupă,
Nu va mai bea nimeni din această cupă;
Când un suflet mare se va arăta,

POEZII ONLINE

Hârburile cupei le va aduna."

Zice,-aruncă cupa și o sparge-n trei...
Nimeni n-a strâns încă hârburile ei.